

Truyện truyền thuyết Việt Nam

Thánh Gióng

NHÀ XUẤT BẢN MĨ THUẬT

Thời Hùng Vương thứ sáu tại làng Phù Đổng có người đàn bà đã luống tuổi nhưng vẫn sống một mình. Một hôm, bà đi thăm nương thì thấy một vết chân lạ rất to liền ướm thử. Bỗng bà thấy rùng mình. Từ đó bà có mang.

Đủ ngày, tháng bà sinh hạ được một bé trai bụ bẫm. Bà đặt tên con là Gióng. Nhưng kỳ lạ thay, đưa bé lên ba rồi mà chỉ nằm ngửa đòi ăn, không biết lật cũng chẳng biết nói cười bao giờ.

Thời bấy giờ, giặc Ân sang xâm lược nước ta. Giặc Ân rất hung hãn, chúng đi đến đâu làng xóm bị tàn phá, dày xéo đến đâu. Chẳng mấy chốc chúng đã tràn vào khắp nơi.

Chúng lùng sục vào từng nhà giết người, cướp bóc, hãm hiếp phụ nữ, nhân dân đâu đâu cũng lầm than đói khổ. Quân đội của Hùng Vương nhiều phen xuất trận nhưng đánh không nổi.

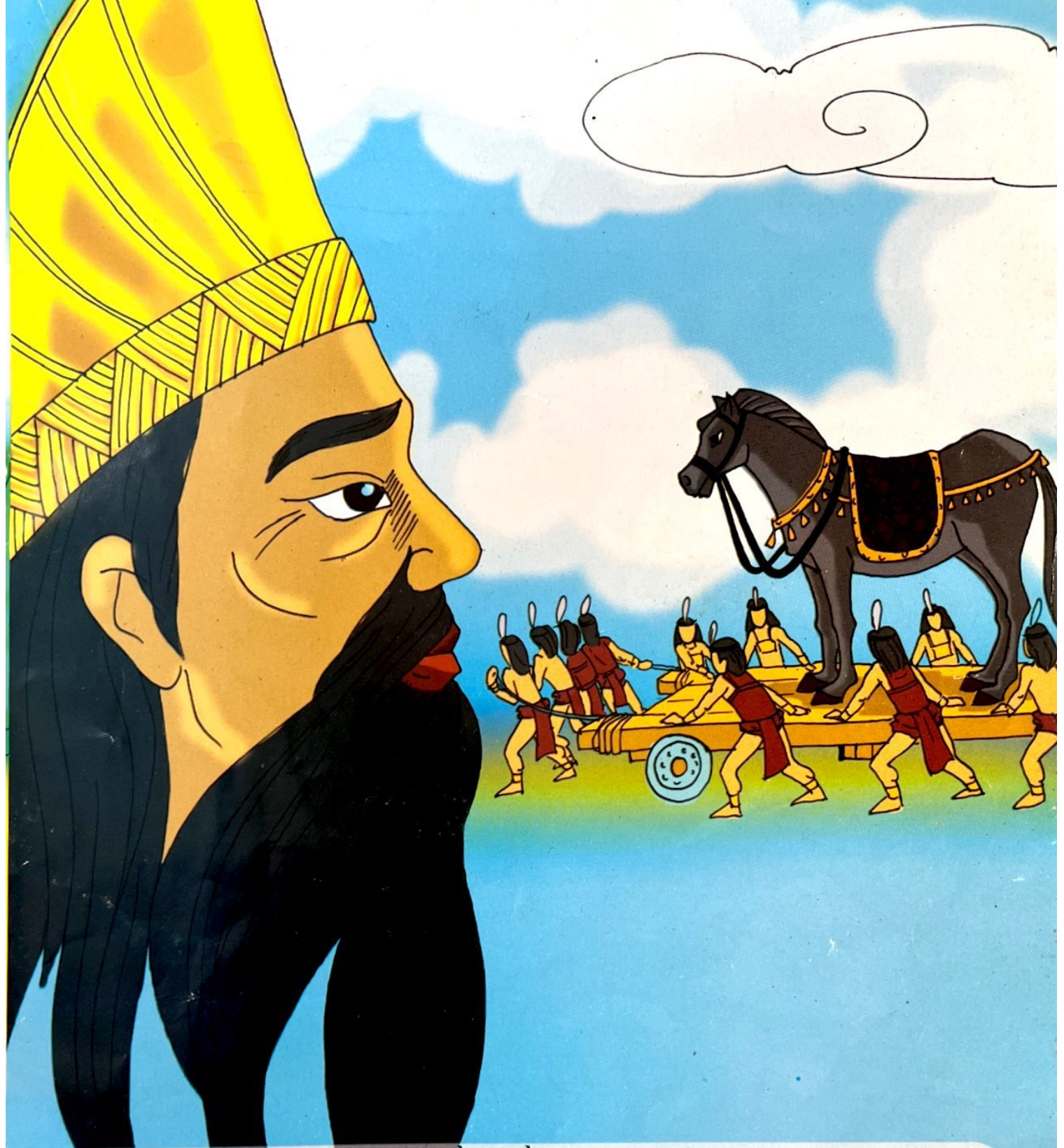
Vua Hùng lấy làm lo lắng liền sai sứ giả đi khắp mọi nơi tìm bậc hiền tài giúp vua cứu nước. Một hôm, sứ giả đến ngôi làng của mẹ con Gióng. Nghe tiếng sứ giả rao tìm người tài, Gióng đột nhiên nói với mẹ rằng: “Mẹ gọi sứ giả vào đây cho con”. Bà mẹ lấy làm lạ, vừa mừng vừa sợ liền chạy đi mời sứ giả vào...

Khi sứ giả bước vào thấy Gióng liền bảo: “Nhà ngươi là đứa trẻ lên ba, mới học nói mà đòi mời ta vào có việc gì?”

Gióng đứng phắt dậy trả lời rất chững chạc: “Ông về bảo nhà vua rèn cho ta một con ngựa sắt, một áo giáp sắt, một cái roi sắt, ta sẽ đánh đuổi giặc cho”.

Tha
mừng
ngựa
không
khiên

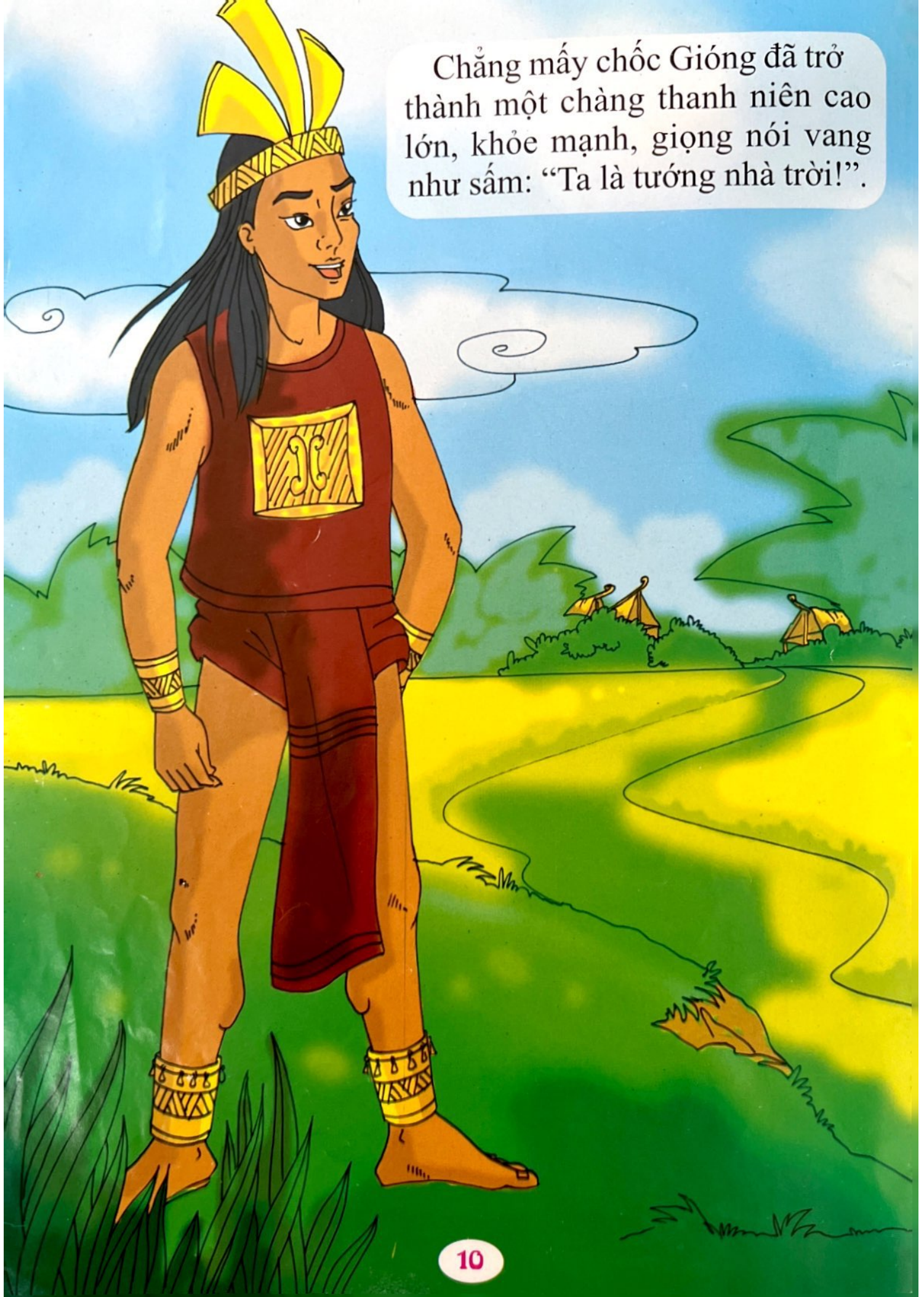

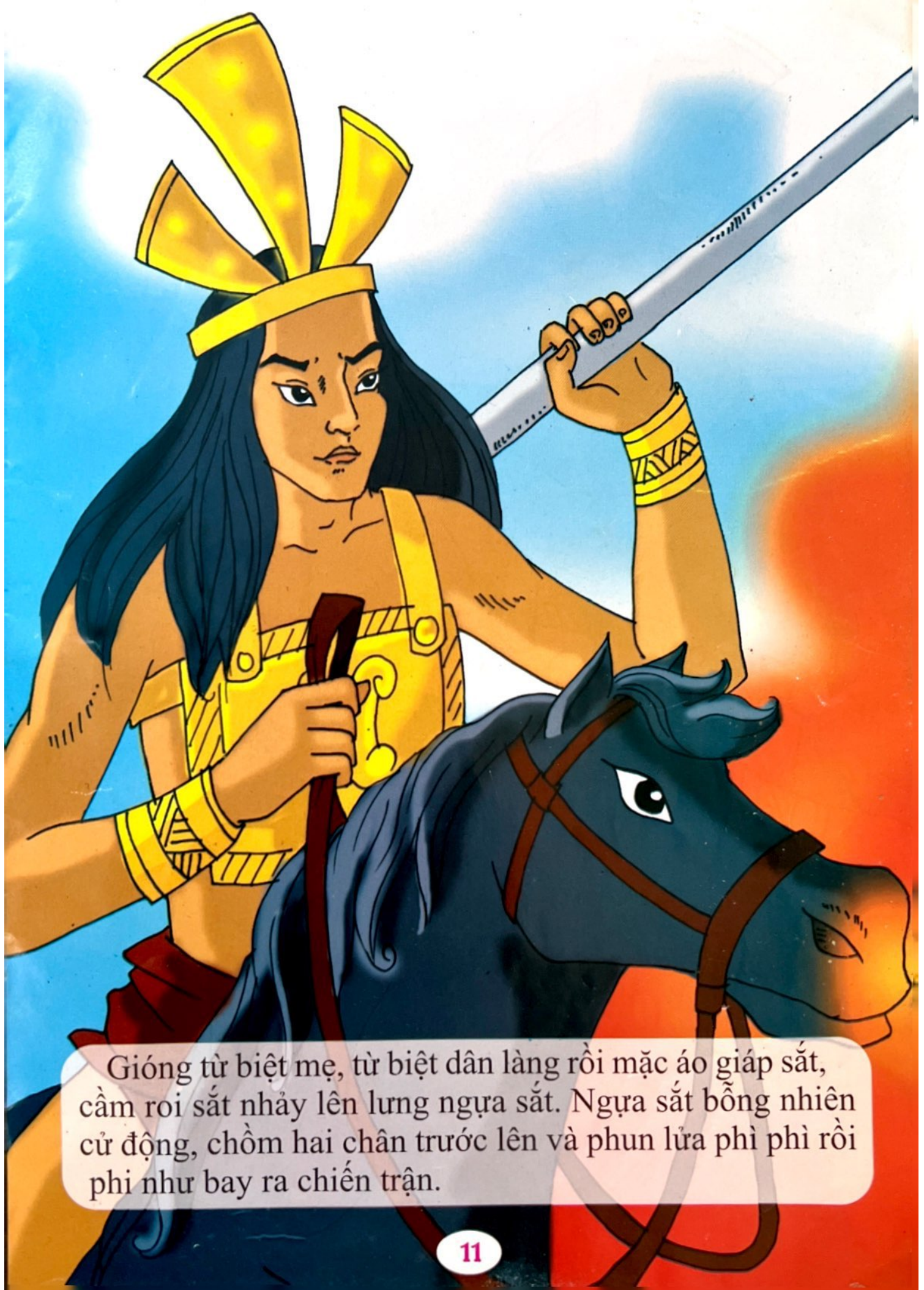
Thấy sự lạ, sứ giả liền về tâu với Hùng Vương, vua mừng rỡ sai thợ rèn lập tức làm theo lời Gióng dặn. Khi ngựa sắt, áo giáp sắt, roi sắt đã được rèn xong đều nặng không thể tả. Vua Hùng phải cho hàng nghìn quân lính khiêng lên xe mang đến cho Gióng.

Lại nói về Gióng, sau khi gặp sứ giả, Gióng đòi mẹ nấu cơm cho ăn. Mẹ Gióng nấu được niêu cơm nào, Gióng ăn hết niêu cơm đấy, mỗi lần ăn xong Gióng lại lớn lên như thổi đến nỗi hết sạch cả cơm trong nhà mà Gióng vẫn không ngừng lớn lên. Làng xóm thấy vậy liền góp gạo thổi cơm cho Gióng ăn.

Chẳng mấy chốc Gióng đã trở thành một chàng thanh niên cao lớn, khỏe mạnh, giọng nói vang như sấm: “Ta là tướng nhà trời!”.

Gióng từ biệt mẹ, từ biệt dân làng rồi mặc áo giáp sắt, cầm roi sắt nhảy lên lưng ngựa sắt. Ngựa sắt bỗng nhiên cử động, chồm hai chân trước lên và phun lửa phì phì rồi phi như bay ra chiến trận.

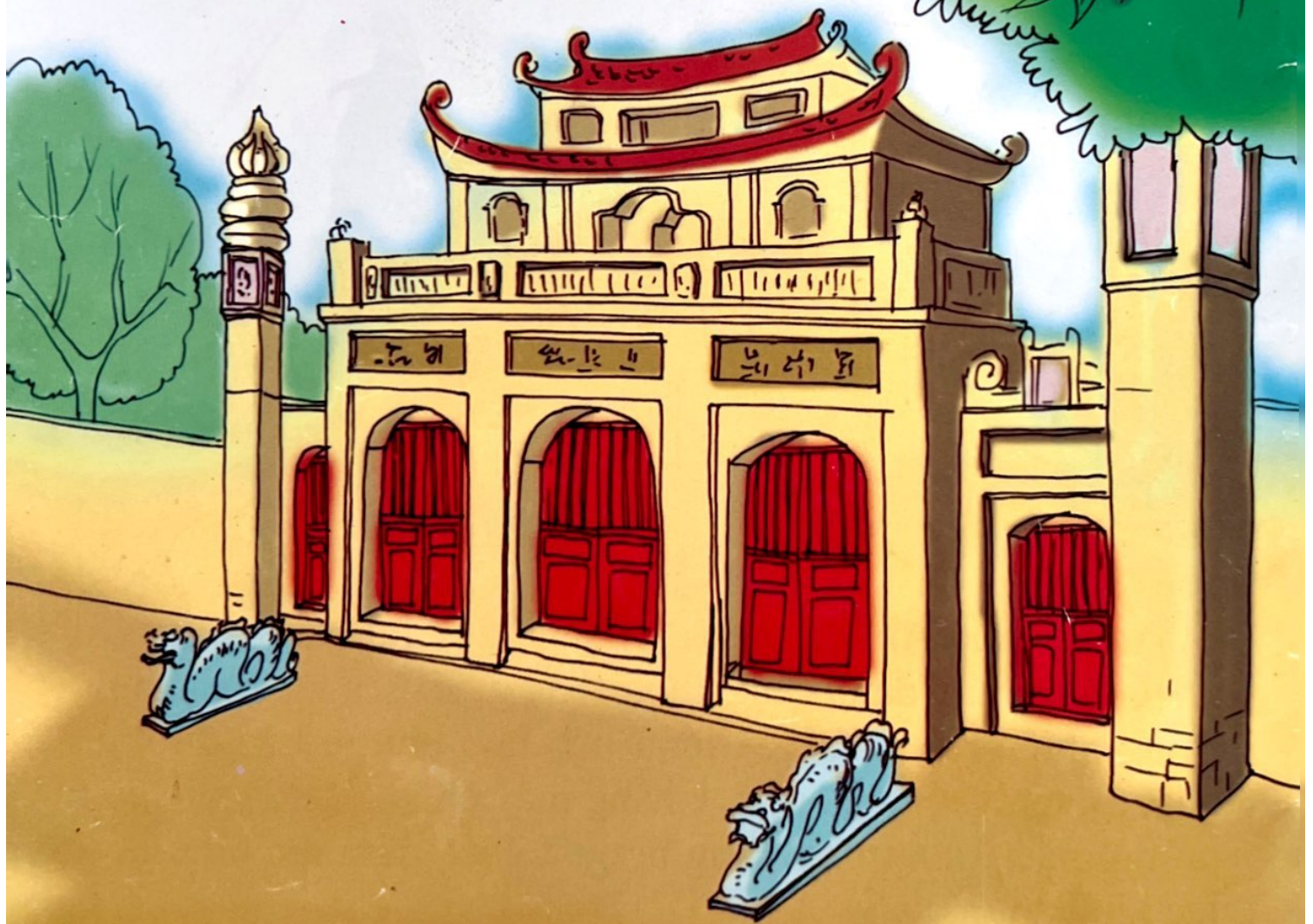
Quân giặc đông như kiến chiếm đóng một vùng rộng khắp. Gió đi đến đâu vung roi sắt đến đấy làm quân giặc chết như ngã rạ. Ngựa thét ra lửa thiêu cháy đồn giặc, thiêu cháy cả mấy khu rừng.

Tướng giặc Ân Vương vẫn hung hăng hô quân xông tới. Gió càng đánh càng khỏe, thầy giặc nằm ngổn ngang. Bỗng nhiên roi sắt gãy, Gió liền nhổ bụi tre bên đường quật tới tấp vào quân giặc. Chẳng mấy chốc giặc đã tan tác, tướng giặc Ân Vương cũng bị quật chết, đám tàn binh lạy lạy xin hàng.

Đánh bại giặc Ân, Gió phi ngựa lên đỉnh núi Sóc Sơn, cúi chào từ biệt mẹ, từ biệt làng quê một lần nữa rồi cưỡi ngựa bay thẳng lên trời.

Để nhớ ơn người anh hùng, Hùng Vương cho lập đền thờ Gióng ở làng quê, phong làm Phù Đổng Thiên Vương. Ngày nay, chúng ta còn thấy dấu vết những dãy ao tròn nổi dài từ Kim Anh, Đa Phúc, cho đến Sóc Sơn, người ta bảo đó là dấu vết chân ngựa của Thánh Gióng. Khu rừng bị ngựa sắt thiêu cháy nay là làng Cháy. Những cây tre bị lửa đốt chuyển từ màu xanh thành màu vàng hiện nay giống tre ấy vẫn còn, người ta gọi là tre ngà.

Tranh: Phạm Tùng - Lê Trang